ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

12. října 2004 *

Ve věci C-106/03 P,

jejímž předmětem je opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora,

podaný dne 27. února 2003,

Vedial SA, se sídlem v Ludres (Francie), zastoupená T. van Innisem, G. Glasem a F. Herbertem, avocats, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastník řízení podávající opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž druhým účastníkem řízení je:

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupený O. Montaltem a P. Geroulakosem, jako zmocněnci,

žalovaný v prvním stupni,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, C. Gulmann a R. Schintgen, F. Macken (zpravodaj) a N. Colneric, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. července 2004,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým opravným prostředkem se společnost Vedial SA (dále jen „Vedial") domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství (čtvrtého senátu) ze dne 12. prosince 2002, Vedial *v.* OHIM – France Distribution (HUBERT) (T-110/01, Recueil, s. II-5275, dále jen „napadený rozsudek"), kterým zamítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (dále jen „OHIM") ze dne 9. března 2001 (věc R 127/2000-1), kterým se zamítají námitky Vedial proti zápisu slovní a obrazové ochranné známky HUBERT, pro kterou podala přihlášku společnost France Distribution (dále jen „sporné rozhodnutí").

Právní rámec

2 Článek 8 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) ii) nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) stanoví:

„1. Na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:

[...]

b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna; nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.

2. ‚Staršími ochrannými známkami' se pro účely odstavce 1 rozumějí:

a) ochranné známky s dřívějším datem podání přihlášky, než je datum podání přihlášky ochranné známky Společenství, s případným přihlédnutím k právu přednosti uplatněnému ve vztahu k těmto ochranným známkám, které patří do těchto kategorií:

[...]

ii) ochranné známky zapsané v členském státě [...]"

Skutečnosti předcházející sporu

3 Dne 1. dubna 1996 podala společnost France Distribution u OHIM přihlášku ochranné známky Společenství tvořené smíšeným slovním a obrazovým označením, obsahujícím označení „HUBERT", psané velkými černými písmeny s bílým obrysem, mající nad sebou bustu kuchaře ve veselé náladě, pozdvihujícího pravou paži se vztyčeným palcem.

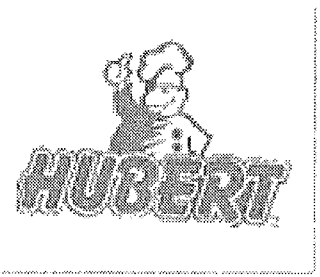

4 Výrobky, pro které byla podána přihláška, spadají do tříd 29, 30 a 42 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 ve znění změn a doplňků.

5 Dne 6. ledna 1998 Vedial podala na základě článku 42 nařízení č. 40/94 námitky proti přihlašované ochranné známce pro část výrobků uvedených v přihlášce, a to „mléko a jiné mléčné výrobky", spadající do třídy 29, a „ocet, zálivky", spadající do třídy 30.

6 Starší ochranná známka, jejíž je Vedial majitelkou, je národní slovní ochrannou známkou SAINT-HUBERT 41, zapsanou ve Francii pro označení „másel, jedlých tuků, sýrů a všech mléčných výrobků", spadajících do třídy 29. Je tvořena dvěma slovy spojenými spojovníkem a číslem 41.

7 Vzhledem k tomu, že její námitky byly zamítnuty rozhodnutím námitkového oddělení OHIM ze dne 1. prosince 1999, Vedial podala na základě článku 59 nařízení č. 40/94 odvolání k OHIM doprovázené několika dokumenty za účelem prokázání dobrého jména své ochranné známky ve Francii.

8 Toto odvolání bylo zamítnuto sporným rozhodnutím. První odvolací senát OHIM v podstatě shledal, že i když existuje výrazná míra podobnosti mezi dotčenými výrobky a i když, na základě použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, je možné vzít v úvahu dobré jméno starší ochranné známky prokázané před odvolacím senátem společností Vedial, neexistuje nebezpečí záměny z pohledu dotčené veřejnosti, jelikož kolidující označení nevykazují výraznou podobnost.

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

9 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 23. května 2001 Vedial podala žalobu, kterou se domáhala zrušení sporného rozhodnutí, opírajíc se o jediný žalobní důvod vycházející z porušení pojetí „nebezpečí záměny" ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94.

10 Před Soudem OHIM připustil, že pokud má být starší ochranná známka platně považována za ochrannou známku mající dobré jméno, je namístě konstatovat nebezpečí záměny s přihlašovanou ochrannou známkou. Nicméně, jelikož k dobrému jménu starší ochranné známky nemohlo být podle OHIM přihlédnuto, neboť Vedial neprokázala existenci uvedeného dobrého jména ve lhůtě za tímto účelem stanovené námitkovým oddělením, bylo namístě analyzovat věc bez ohledu na tuto skutečnost.

11 V tomto ohledu OHIM soudil, že pokud Soud shledá, že dominantním prvkem starší ochranné známky je jméno „HUBERT", bylo by složité popírat existenci nebezpečí záměny mezi dotčenými ochrannými známkami. Naopak, shledá-li Soud, že starší ochranná známka není zvláště rozlišující a tvoří celek, v němž žádný z prvků není dominantní, rozdíly mezi ochrannými známkami by měly být dostatečné pro vyloučení jakéhokoliv nebezpečí záměny. OHIM ponechává posouzení předložené právní otázky k úvaze Soudu.

12 France Distribution, která měla právní nárok být účastníkem řízení před námitkovým oddělením a odvolacím senátem, nebyla vedlejším účastníkem v řízení před Soudem.

13 Soud nejprve připomněl, v bodech 35 až 39 napadeného rozsudku, judikaturu Soudního dvora v oblasti nebezpečí záměny mezi přihlašovanou ochrannou známkou a starší ochrannou známkou.

14 Soud dále provedl, v bodech 40 až 59 napadeného rozsudku, srovnání jednak dotčených výrobků a jednak kolidujících ochranných známek. Shledal, že „mléčné výrobky" a výrobky „jedlé tuky", pro něž byla starší ochranná známka zapsána, jsou totožné s výrobky „mléko a jiné mléčné výrobky", respektive jsou podobné výrobkům „ocet, zálivky" uvedeným v přihlášce dotčené ochranné známky. Oproti

tomu měl za to, že starší ochranná známka a přihlašovaná ochranná známka „nejsou podobné z hlediska vizuálního", že „jsou rozdílné z hlediska fonetického" a že „mezi [nimi] neexistuje pojmová podobnost".

15 Soud konečně v bodech 60 až 66 napadeného rozsudku rozhodl, že mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou neexistuje nebezpečí záměny. Konkrétně v bodu 63 rozhodl, že „i kdyby existovala totožnost a podobnost mezi výrobky, na které se kolidující ochranné známky vztahují, vizuální, fonetické a pojmové rozdíly mezi označeními představují dostatečný důvod pro vyloučení nebezpečí záměny ve vnímání cílové veřejnosti", a v bodech 65 a 66, že „v projednávané věci kolidující označení z hlediska vizuálního, fonetického a pojmového nemohou být v žádném případě považována ani za totožná, ani za podobná", a že tedy „jedna z podmínek nezbytných pro použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 není splněna".

16 Soud tedy zamítl návrh na zrušení sporného rozhodnutí.

K opravnému prostředku

17 Svým opravným prostředkem, na jehož podporu se dovolává tří důvodů opravného prostředku, Vedial navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— vydal ve věci konečné rozhodnutí s tím, že vyhoví žalobním návrhům předloženým v prvním stupni, nebo, podpůrně, vrátil věc zpět Soudu;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

18 OHIM navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl opravný prostředek a uložil Vedial náhradu nákladů řízení.

K prvnímu důvodu opravného prostředku

Argumenty účastníků řízení

19 Svým prvním důvodem opravného prostředku Vedial uplatňuje, že Soud v napadeném rozsudku porušil obecnou zásadu práva Společenství, zvanou „dispoziční a projednací zásada", uznanou Soudním dvorem v rozsudku ze dne 14. prosince 1995, Van Schijndel a Van Veen (C-430/93 a C-431/93, Recueil, s. I-4705).

20 Uvádí, že podle této zásady pouze účastníci řízení jsou v zásadě pány sporu před soudem a vymezují předmět sporu. Soudci zakazuje vznášet sporné otázky, jejichž existenci návrhy účastníků vyloučily. Neexistuje-li mezi účastníky řízení v dané otázce žádný rozpor nebo když oba výslovně uznávají existenci právní skutečnosti, relevantní a přesné, soudce nemůže jednat ze svého vlastního podnětu, ledaže shoda názoru stran v dané otázce je v rozporu s veřejným pořádkem.

21 V projednávané věci v řízení před Soudem se Vedial a OHIM shodly na existenci podobnosti, i když jen po stránce fonetické, mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou, jakož i na existenci nebezpečí záměny v případě, kdy nemůže být odvolacímu senátu vytýkáno to, že shledal, že starší ochranná známka je nadána značnou rozlišovací způsobilostí, alespoň dobrým jménem, které získala ve Francii. Podle Vedial toto vymezení sporu není v rozporu s veřejným pořádkem.

22 Soud tudíž porušil dispoziční a projednací zásadu tím, že v rozporu se shodou názorů účastníků v této otázce rozhodl, že kolidující ochranné známky nevykazují žádnou podobnost.

23 OHIM je toho názoru, že první důvod opravného prostředku není opodstatněný. Uplatňuje, že dispoziční a projednací zásada nachází své uplatnění v oblasti práva občanského, kdežto spory týkající se ochranné známky Společenství mají v zásadě povahu správní. Navíc OHIM nemá vlastní *locus standi*, neboť nebyl účastníkem řízení před odvolacím senátem. Je-li Soudu předložena žaloba, musí ověřit, zda OHIM, a sice odvolací senát, správně použil nařízení č. 40/94, a pokud dospěje k závěru, že OHIM toto nařízení porušil, musí rozhodnutí zrušit.

24 OHIM uvádí, že Vedial ve své žalobě před Soudem tvrdila, že sporné rozhodnutí porušilo pojetí nebezpečí záměny a výslovně požadovala, aby Soud zkoumal kolidující ochranné známky a konstatoval existenci nebezpečí záměny. Soud tedy správně zkoumal toto pojetí a aplikoval nařízení č. 40/94. Nemůže mu tedy být vytýkáno porušení dispoziční a projednací zásady.

25 Navíc OHIM tvrdí, že v projednávané věci nebyl s Vedial zajedno. Podle něj, vedle skutečnosti, že postoj OHIM je vyjádřen v postoji odvolacího senátu, jakož i v tom, jak rozhodl Soud v napadeném rozsudku, France Distribution, která mohla

nárokovat postavení vedlejšího účastníka před Soudem, žádným způsobem neprojevila svůj souhlas, pokud jde o výklad nebezpečí záměny provedený společností Vedial. V rámci sporů v oblasti práv průmyslového a obchodního vlastnictví jednací řád Soudu propůjčuje vedlejšímu účastníku řízení postavení téměř totožné s postavením ostatních účastníků řízení.

Závěry Soudního dvora

26 I za předpokladu, že se dispoziční a projednací zásada použije v řízení, jakým bylo řízení v prvním stupni, týkajícím se žaloby proti rozhodnutí odvolacího senátu OHIM rozhodujícího o námitkách proti zápisu ochranné známky, založených na nebezpečí záměny se starší ochrannou známkou, OHIM nemá v žádném případě pravomoc měnit před Soudem procesní podmínky sporu, jež vyplynuly z příslušných požadavků a tvrzení přihlašovatele ochranné známky a strany, jež podala námitky.

27 Přestože podle čl. 133 odst. 2 jednacího řádu Soudu je OHIM žalovaným v řízení před Soudem, předmětem žaloby před Soudem je vyřešení sporu přihlašovatele ochranné známky s majitelem starší ochranné známky, jak vyplývá z následujících ustanovení nařízení č. 40/94 a jednacího řádu Soudu.

28 Zaprvé, v souladu s čl. 63 odst. 2 a odst. 3 nařízení č. 40/94 se taková žaloba týká zkoumání legality rozhodnutí odvolacího senátu přijatého ve sporu týkajícím se zápisu přihlašované ochranné známky a případně dosažení změny nebo zrušení takového rozhodnutí.

29 Jak před námitkovým oddělením, tak před odvolacím senátem však spor vzniká mezi přihlašovatelem ochranné známky a osobou, která podala námitky, aniž by OHIM byl účastníkem řízení uvedeného sporu.

30 Je třeba zejména uvést, že podle čl. 42 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94 mohou pouze majitelé starších ochranných známek podat námitky proti zápisu ochranné známky z relativního důvodu pro zamítnutí upraveného v čl. 8 odst. 1 písm. b) téhož nařízení. OHIM tedy nemá pravomoc podat námitky proti zápisu ochranné známky na základě takového důvodu.

31 Zadruhé, OHIM není dáno právo podat žalobu k Soudu proti rozhodnutí odvolacího senátu rozhodujícího ohledně námitek. V souladu s čl. 63 odst. 4 nařízení č. 40/94 takovou „žalobu může podat každý účastník řízení před odvolacím senátem, pokud rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům".

32 V poslední řadě postavení žalovaného účastníka přiznané OHIM je ve svém účinku omezeno, zatímco naopak jiným účastníkům řízení před odvolacím senátem, než je žalobce, kteří se v souladu s čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Soudu mohou účastnit řízení před Soudem jako vedlejší účastníci, jsou z tohoto titulu přiznána rozsáhlá práva, která je staví na roveň se skutečnými žalovanými.

33 V souladu s čl. 134 odst. 2 jednacího řádu Soudu tedy „[v]edlejší účastníci [...] mají stejná procesní práva jako hlavní účastníci řízení".

34 Navíc, v rozporu s obecným právním pravidlem v oblasti vedlejšího účastenství uvedeným v čl. 116 odst. 4 druhém pododstavci písm. a) jednacího řádu Soudu, čl. 134 odst. 3 téhož jednacího řádu stanoví, že „vedlejší účastník [...] může ve své žalobní odpovědi [...] požadovat zrušení nebo změnu rozhodnutí odvolacího senátu v otázce, která nebyla vznesena v žalobě". Z posledně uvedeného ustanovení též vyplývá, *a contrario*, že OHIM ze své strany nemůže formulovat takové návrhy.

35 Konečně z čl. 134 odst. 4 téhož jednacího řádu vyplývá, že, odchylně od článku 122 uvedeného jednacího řádu, i kdyby se OHIM k žalobě nevyjádřil stanoveným způsobem a ve stanovené lhůtě, řízení pro zmeškání se nepoužije, pokud do řízení před Soudem vstoupí jako vedlejší účastník jiný účastník řízení před odvolacím senátem, než je žalobce.

36 Proto nemůže být OHIM přiznáno oprávnění měnit, případným částečným připojením se k rozboru předloženému žalobcem, ba dokonce souhlasem s jeho žalobou, podmínky sporu před Soudem. Veškerá opačná posouzení by porušila legitimní očekávání účastníka řízení, úspěšného před odvolacím senátem, ohledně toho, že řízení před Soudem je určeno ke zkoumání legality rozhodnutí uvedeného odvolacího senátu v souladu s čl. 63 odst. 2 nařízení č. 40/94.

37 V projednávané věci Soud nebyl žádným způsobem vázán údajnou shodou názorů mezi Vedial a OHIM, pokud jde o podobnost nebo dokonce nebezpečí záměny mezi kolidujícími ochrannými známkami. Správně tedy zkoumal, zda sporné rozhodnutí porušilo pojetí nebezpečí záměny, jak Vedial tvrdila ve své žalobě, a použil nařízení č. 40/94.

38 V důsledku toho je namístě zamítnout první důvod opravného prostředku.

K druhému důvodu opravného prostředku

Argumenty účastníků řízení

39 Svým druhým důvodem opravného prostředku Vedial tvrdí, že Soud porušil právo na obhajobu tím, že porušil její legitimní očekávání, že spor bude vymezen tak, jak vyplynulo ze shody názorů mezi účastníky řízení. S ohledem na postoj zaujatý OHIM v jeho vyjádření k žalobě před Soudem se Vedial zřekla práva na předložení repliky a omezila svou řeč na rámec vymezený v postoji OHIM.

40 Podle Vedial Soud i za předpokladu, že by nebyl vázán dispoziční a projednací zásadou, měl znovuotevřít diskusi a sdělit účastníkům řízení, že se nebude řídit jejich shodou názorů, pokud jde o alespoň fonetickou podobnost mezi kolidujícími ochrannými známkami.

41 OHIM má za to, že druhý důvod opravného prostředku předpokládá, že Soud porušil dispoziční a projednací zásadu, k čemuž podle něj nedošlo. Dodává, že jak ve své žalobě, tak i při jednání Vedial široce vyložil své myšlenky a široce přednesl svůj výklad dotčených normativních ustanovení a judikatury.

Závěry Soudního dvora

42 Pokud jde o druhý důvod opravného prostředku, i za předpokladu, že Vedial a OHIM se shodovaly ohledně tvrzení, že kolidující ochranné známky vykazují jistou podobnost, ba dokonce že existovalo nebezpečí záměny, je třeba jednak při-

pomenout, že jak vyplynulo ze zkoumání prvního důvodu opravného prostředku, Soud nebyl nijak vázán tímto zjištěním, ale měl povinnost prověřit, zda odvolací senát tím, že ve sporném rozhodnutí dospěl k závěru ohledně nedostatku podobnosti mezi kolidujícími ochrannými známkami, neporušil nařízení č. 40/94. Kromě toho Soud nezaložil své rozhodnutí na skutečnostech nebo argumentech, které nebyly předmětem diskuse.

43 Proto Soud nikterak neporušil legitimní očekávání Vedial a nebyl povinen znovu otevřít diskusi, aby ji informoval, že nesouhlasí se závěrem o fonetické podobnosti mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou.

44 Druhý důvod opravného prostředku tedy musí být zamítnut.

K třetímu důvodu opravného prostředku

Argumenty účastníků řízení

45 Svým třetím důvodem opravného prostředku, uplatňovaným podpůrně, Vedial tvrdí, že Soud porušil pojetí „nebezpečí záměny" ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94.

46 Svou první částí tohoto důvodu opravného prostředku Vedial tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného posouzení tím, že v bodu 62 napadeného rozsudku konstatoval neexistenci nebezpečí záměny mezi starší ochrannou známkou

a přihlašovanou ochrannou známkou, aniž by ověřil, což bylo jeho povinností, zda existovalo nebezpečí, že veřejnost bude věřit, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od podniků, které jsou propojené pouze hospodářsky.

47 Druhou částí téhož důvodu opravného prostředku Vedial tvrdí, že Soud v bodu 63 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že vizuální, fonetické a pojmové rozdíly mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou představují dostatečný důvod pro vyloučení nebezpečí záměny. Podle Vedial není otázkou, zda existují rozdíly mezi kolidujícími ochrannými známkami, ale zda tyto ochranné známky vykazují totožnost nebo podobnost a zda v celkovém posouzení s totožností nebo podobností dotyčných výrobků nebo služeb je stupeň této podobnosti takový, že existuje nebezpečí záměny.

48 Třetí částí uvedeného důvodu opravného prostředku Vedial uplatňuje, že Soud nepoužil jasným způsobem pravidlo vzájemné závislosti. Nesprávně totiž opomněl uvést, že údajně nízká míra podobnosti mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou byla vyrovnána zvýšenou mírou podobnosti mezi dotčenými výrobky jakož i značnou rozlišovací způsobilostí starší ochranné známky.

49 Poslední částí třetího důvodu opravného prostředku Vedial tvrdí, že Soud v bodu 62 napadeného rozsudku nesprávně omezil dotčenou veřejnost na „cílovou veřejnost", tj. pouze na spotřebitele, kteří by mohli kupovat výrobky označené ochrannou známkou. Podle Vedial veřejnost, která má být vzata v úvahu pro posouzení nebezpečí záměny, je tvořena všemi osobami, jež mohou přijít s ochrannou známkou do styku.

50 OHIM navrhuje zamítnout třetí důvod opravného prostředku jako neopodstatněný v každé jeho části.

Závěry Soudního dvora

51 Za účelem použití čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 nebezpečí záměny předpokládá zároveň totožnost nebo podobnost přihlašované ochranné známky se starší ochrannou známkou a totožnost nebo podobnost výrobků nebo služeb, na které se vztahuje přihláška, s těmi, pro které byla starší ochranná známka zapsána. Jedná se o podmínky kumulativní [viz v tomto smyslu, pokud jde o totožné ustanovení čl. 4 odst. 1 písm. b) první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92), rozsudek ze dne 29. září 1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 22].

52 V rozporu s tím, co tvrdí Vedial, se Soud nespokojil s konstatováním vizuálních, fonetických a pojmových rozdílů mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou k tomu, aby vyloučil nebezpečí záměny.

53 Poté, co provedl v bodech 48 až 59 napadeného rozsudku srovnávací analýzu těchto dvou ochranných známek po stránce vizuální, fonetické a pojmové, Soud dospěl k závěru uvedenému v bodu 65 téhož rozsudku, že tyto ochranné známky nemohou být v žádném případě považovány za totožné nebo podobné ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94.

54 Vzhledem k tomu, že konstatoval neexistenci jakékoli podobnosti mezi starší ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou, Soud správně dospěl k závěru o neexistenci jakéhokoli nebezpečí záměny, bez ohledu na proslulost starší ochranné známky nebo míru totožnosti či podobnosti dotčených výrobků nebo služeb.

55 Třetí důvod opravného prostředku se tudíž jeví jako nepoužitelný v každé z jeho částí, a musí být zamítnut.

56 Je tedy namístě zamítnout opravný prostředek v celém svém rozsahu.

K nákladům řízení

57 Podle čl. 62 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, který se použije na řízení o opravném prostředku na základě článku 118 téhož řádu, bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že OHIM požadoval náhradu nákladů řízení ve svém návrhu a Vedial byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Opravný prostředek se zamítá.

2) Vedial SA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.